

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 19ης Φεβρουαρίου 1998

Υπόθεση T-3/97

Anna Maria Campogrande
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλοι - Ανακοίνωση κενής θέσεως - Βαθμός της προς πλήρωση θέσεως
- Διορισμός σε θέση προϊσταμένου μονάδας στους βαθμούς A 4/A 5 - Έλλειψη
νομιμότητας της αποφάσεως της Επιτροπής της 19ης Ιουλίου 1988 - Απόρριψη
υποψηφιότητας»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα II - 215

Αντικείμενο: Προσφυγή που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής περί διορισμού του Cesare De Montis στη θέση προϊσταμένου της μονάδας 2 (Σύμφωνο των Άνδων) της διεύθυνσεως A (Λατινική Αμερική) της Γενικής Διευθύνσεως IB (Εξωτερικές σχέσεις: Νότιος Μεσόγειος, Μέση και Εγγύς Ανατολή, Λατινική Αμερική, Νότιος και Νοτιοανατολική Ασία και συνεργασία Βορρά-Νότου) και της αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή απέρριψε την υποψηφιότητα της προσφεύγουσας για τη θέση αυτή.

Αποτέλεσμα: Απόρριψη.

Επιτομή της αποφάσεως

Η προσφεύγουσα, κυρία υπάλληλος διοικήσεως στην Επιτροπή, έχει καταταγεί στον βαθμό Α 4, κλιμάκιο 5, από την 1η Ιανουαρίου 1992. Τον Σεπτέμβριο του 1975, τοποθετήθηκε στη Γενική Διεύθυνση Εξωτερικές οικονομικές σχέσεις (ΓΔ Ι), όπου επί του παρόντος έχει την ευθύνη του «γραφείου Ουρουγουάη».

Στην περίληψη των ανακοινώσεων περί υπάρξεως κενής θέσεως αριθ. 39 της 14ης Δεκεμβρίου 1995, η Επιτροπή δημοσίευσε, βάσει των άρθρων 4 και 29, παράγραφος 1, στοιχείο α', του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΚΥΚ), την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/141/95 (ανακοίνωση πληρώσεως της επίδικης θέσεως) του προϊσταμένου της διοικητικής μονάδας 2 «Σύμφωνο των Άνδεων», της διευθύνσεως Β «Λατινική Αμερική» της Γενικής Διευθύνσεως Εξωτερικές σχέσεις: Νότιος Μεσόγειος, Μέση και Εγγύς Ανατολή, Λατινική Αμερική, Νότιος και Νοτιοανατολική Ασία και συνεργασία Βορρά-Νότου (ΓΔ ΙΒ) (διοικητική μονάδα ΙΒ.Β.2). Η ανακοίνωση αυτή διευκρίνιζε ότι ο κάτοχος της θέσεως θα είναι υπεύθυνος για τις σχέσεις με τις ενδιαφερόμενες χώρες. Όσον αφορά τα αναγκαία προσόντα, ανέφερε: «Γνώση των εξωτερικών σχέσεων και της πολιτικής συνεργασίας. Διαπραγματευτικές ικανότητες σε διεθνές περιβάλλον. Πείρα στη διοίκηση διοικητικής μονάδας.»

Στις 9 Ιανουαρίου 1996, η προσφεύγουσα υπέβαλε την υποψηφιότητά της για τη θέση COM/141/95. Με υπηρεσιακό σημείωμα της 12ης Ιανουαρίου 1996, απέστειλε αντίγραφο της τελευταίας εκθέσεως βαθμολογίας της στον γραμματέα της συμβουλευτικής επιτροπής διορισμών (ΣΕΔ).

Με έγγραφο της 30ής Ιανουαρίου 1996, ο γραμματέας του ΣΕΔ πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι, «μετά το πέρας των εργασιών, και χωρίς να προδικάζει τις τελικές αποφάσεις που θα λάβει η ΑΔΑ για την πλήρωση της εν λόγω θέσεως, το [ΣΕΔ] διατύπωσε την εξής γνώμη:

- σχετικά με την εξέταση των υποβληθεισών υποψηφιοτήτων και κατόπιν εξετάσεως αυτών, η υποψηφιότητά σας δεν θα πρέπει να ληφθεί υπόψη».

Η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (ΑΔΑ) κοινοποίησε στην προσφεύγουσα, στις 7 Μαρτίου 1996, την απόφασή της να μην δεχτεί την υποψηφιότητα της προσφεύγουσας για την επίδικη θέση. Η ΑΔΑ διόρισε στη θέση αυτή, με μετάθεση, τον Cesare De Montis, υπάλληλο βαθμού Α 5 που υπηρετούσε στη ΓΔ Ι ως υπεύθυνος συντονισμού της οικονομικής ενισχύσεως προς την Τουρκία, τη Μάλτα και την Κύπρο από το 1995.

Στις 6 Μαΐου 1996, η προσφεύγουσα υπέβαλε διοικητική ένσταση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατά του διορισμού του Cesare De Montis στην επίδικη θέση, της από 7 Μαρτίου 1996 συνακόλουθης αποφάσεως της ΑΔΑ να μην διορίσει την προσφεύγουσα στην θέση αυτή, της αποφάσεως της ΑΔΑ να κατατάξει την εν λόγω θέση στο επίπεδο Α4/Α5 και της αποφάσεως της Επιτροπής COM(88)PV 928, της 19ης Ιουλίου 1988, περί πληρώσεως των θέσεων μέσω στελεχών, που δημοσιεύθηκε στις *Διοικητικές Πληροφορίες* αριθ. 578, της 5ης Δεκεμβρίου 1988, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση της 28ης Ιουνίου 1995, δημοσιευθείσα στις *Διοικητικές Πληροφορίες* αριθ. 898, της 7ης Ιουλίου 1995 (απόφαση της 19ης Ιουλίου 1988).

Στις 2 Οκτωβρίου 1996, η Επιτροπή απέρριψε την εν λόγω διοικητική ένσταση.

Επί της ουσίας

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την έλλειψη νομιμότητας της αποφάσεως της 19ης Ιουνίου 1988

Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 5 του ΚΥΚ και του παραρτήματος Ι

Στο πλαίσιο της διαδικασίας πληρώσεως μιας θέσεως μέσω στελεχών της Επιτροπής, ο κανόνας που περιέχει το σημείο 3.1 της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 1988, κατά τον οποίο το επίπεδο της προς πλήρωση θέσεως αποφασίζεται αναλόγως της σημασίας των καθηκόντων που έχουν ανατεθεί στη συγκεκριμένη θέση, δεν απαιτεί όπως η περιγραφή των καθηκόντων που ορίζει το παράρτημα 2 της εν λόγω αποφάσεως περιλαμβάνει ειδικά κριτήρια επιτρέποντα να εκτιμηθεί η σημασία των καθηκόντων που έχουν ανατεθεί στην οικεία θέση. Μολονότι η απόφαση καθορισμού του επιπέδου μιας θέσεως προϊσταμένου διοικητικής μονάδας πρέπει να λαμβάνεται αφού εκτιμηθεί η σημασία των καθηκόντων της συγκεκριμένης μονάδας, ωστόσο, δεν συνάγεται ότι τα καθήκοντα προϊσταμένου της μονάδας πρέπει να περιγράφονται χωριστά, αναλόγως του επιπέδου της θέσεως. Η πανομοιότυπη περιγραφή των καθηκόντων προϊσταμένου μονάδας, όταν αυτά εμπíπτουν στη θέση-τύπο του προϊσταμένου τμήματος βαθμού Α 3 και στη θέση-τύπο του κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως βαθμού Α 4/Α 5 συμβιβάζεται προς το άρθρο 5 του ΚΥΚ και του παραρτήματος Ι (σκέψεις 30 και 31).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 28 Σεπτεμβρίου 1983, 193/82 έως 198/82, Rosani κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1983, σ. 2841, σκέψη 11· ΠΕΚ, 17 Μαΐου 1995, Τ-10/94, Kratz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. ΙΙ-1455, σκέψη 53· ΠΕΚ, 17 Μαΐου 1995, Τ-16/94, Μπενέκος κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. ΙΙ-335

Επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την κατάχρηση εξουσίας ή διαδικασίας

Η έννοια της καταχρήσεως εξουσίας έχει σαφώς καθορισμένο περιεχόμενο και αναφέρεται στο γεγονός ότι μια διοικητική αρχή έχει κάνει χρήση των εξουσιών της για σκοπό διάφορο εκείνου για τον οποίο της έχουν απονεμηθεί. Η απόφαση έχει ληφθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον όταν, βάσει αντικειμενικών, κρισίμων και

συγκλινουσών ενδείξεων, προκύπτει ότι έχει ληφθεί προς επίτευξη σκοπών άλλων από αυτούς που επικαλείται (σκέψη 38).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 16 Οκτωβρίου 1996, T-56/94, De Santis κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. II-1325, σκέψη 37

Η ανανέωση των στελεχών περιλαμβανόταν μεταξύ των στόχων που επεδίωκε η Επιτροπή εκδίδοντας την απόφαση της 19ης Ιουλίου 1988. Επιδιώκοντας αυτόν τον στόχο, η Επιτροπή θα είχε ενεργήσει κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον αν η εν λόγω ανανέωση των στελεχών δύσκολα συμβιβαζόταν προς το συμφέρον της υπηρεσίας, ανανέωση που αποτελεί ακριβώς τον σκοπό για τον οποίο απονεμήθηκε στην Επιτροπή η εξουσία να εκδώσει την απόφαση της 19ης Ιουλίου 1988 (σκέψεις 40 και 41).

Στο μέτρο που ο στόχος ανανέωσης των στελεχών δεν οδήγησε στην εκ μέρους της Επιτροπής εγκατάλειψη των άλλων στόχων που αναφέρονται στις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 1988, οι δε κατευθύνσεις οι οποίες ορίστηκαν με βάση τον στόχο αυτό λαμβάνονται υπόψη μόνον όταν η σύγκριση των προσόντων δεν είναι αποφασιστική, η ανανέωση των στελεχών δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ασυμβίβαστη προς το συμφέρον της υπηρεσίας (σκέψη 44).

Επί του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την παραβίαση της αρχής σύμφωνα με την οποία η απόφαση ως προς το επίπεδο της προς πλήρωση θέσεως έχει κατ' ανάγκη αντικειμενικό χαρακτήρα

Η απόφαση της 19ης Ιουλίου 1988, όπως τροποποιήθηκε στις 28 Ιουνίου 1995, επιτρέπει στη ΣΕΔ και στην ΑΔΑ να λαμβάνουν γνώση των μελλοντικών υποψηφιοτήτων για την προς πλήρωση θέση μέσω στελεχών, προτού καθοριστεί το επίπεδο της εν λόγω θέσεως. Το στοιχείο αυτό δεν είναι ικανό να θίξει τον κατ' ανάγκη αντικειμενικό χαρακτήρα της εν λόγω διαδικασίας καθορισμού. Συγκεκριμένα, αφενός, πρέπει να παρέχεται η δυνατότητα στην Επιτροπή να προβλέπει ότι η ΣΕΔ πληροφορείται συνεχώς την κατάσταση των ανθρωπίνων πόρων του κοινοτικού οργάνου ώστε να είναι σε θέση να εκπληρώνει κατά τον

πληρέστερο και καλύτερο δυνατό τρόπο αυτό το έργο. Εξάλλου, η γνώση για την οποία γίνεται λόγος εμπίπτει στις συνήθειες και θεμιτές ανησυχίες ενός οργάνου το οποίο είναι ειδικότερα επιφορτισμένο με τη διαχείριση των ανθρωπίνων πόρων ενός κοινοτικού οργάνου. Αφετέρου, έστω και αν υποθεθεί ότι η απόφαση της 19ης Ιουλίου 1988 έπρεπε να κριθεί παράνομη καθόσον παρέχει τη δυνατότητα στη ΣΕΔ και στην ΑΔΑ να πληροφορούνται τις μελλοντικές υποψηφιότητες για θέσεις μέσων στελεχών στην Επιτροπή, ο κοινοτικός δικαστής δεν είναι σε θέση να ελέγξει αν ο γενικός διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως της Επιτροπής και ο ενδιαφερόμενος για την προς πλήρωση θέση γενικός διευθυντής συνεκτίμησαν την κατάσταση των ανθρωπίνων πόρων της Επιτροπής και της οικείας γενικής διευθύνσεως όταν, στο πλαίσιο της ΣΕΔ, αποφάσισαν ως προς το επίπεδο της προς πλήρωση θέσεως, εκτός αν αποδειχθεί ότι έλαβαν την απόφασή τους προκειμένου να ευνοήσουν μελλοντικό υποψήφιο σε σχέση με τους λοιπούς υποψηφίους (σκέψεις 55, 56 και 59).

Επί του τετάρτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την προσβολή της αρχής κατά την οποία κάθε υπάλληλος προσβλέπει στην εξέλιξη της σταδιοδρομίας του εντός της υπηρεσίας του, καθώς και από την παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 3, του ΚΥΚ

Η αρχή σύμφωνα με την οποία κάθε υπάλληλος προσβλέπει στην εξέλιξη της σταδιοδρομίας του στην υπηρεσία του σημαίνει ότι, όταν η ΑΔΑ σκοπεύει να πληρώσει κενές θέσεις, οφείλει κατά το άρθρο 29 του ΚΥΚ, πρώτα, να εξετάσει τις δυνατότητες προαγωγής ή μεταθέσεως εντός του οργάνου, και, μετά την έρευνα αυτή, τις δυνατότητες διεξαγωγής εσωτερικού διαγωνισμού. Η σειρά προτιμήσεως που έχει καθοριστεί κατά τον τρόπο αυτό αποτελεί ακριβώς την έκφραση της αρχής της εξελίξεως της σταδιοδρομίας των προσλαμβανομένων υπαλλήλων. Λαμβάνοντας υπόψη τον ορισμό αυτό, τα επιχειρήματα που η προσφεύγουσα αναπτύσσει με την προσφυγή της δεν είναι ικανά να αποδείξουν την παραβίαση της αρχής της οποίας γίνεται κατ' αυτόν τον τρόπο επίκληση, αφού δεν θίγουν καθ' οιονδήποτε τρόπο τη σειρά προτιμήσεως που έχει καθοριστεί με το άρθρο 29 του ΚΥΚ (σκέψη 65).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 13 Δεκεμβρίου 1984, 20/83 και 21/83, Βλάχος κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1984, σ. 4149, σκέψη 19· ΠΕΚ, 12 Φεβρουαρίου 1992, Τ-52/90, Volger κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1992, σ. II-121, σκέψη 24

Το άρθρο 5, παράγραφος 3, του ΚΥΚ ορίζει ότι «οι υπάλληλοι που ανήκουν στην ίδια κατηγορία ή στον ίδιο κλάδο υπόκεινται αντίστοιχα στις ίδιες προϋποθέσεις προσλήψεως και εξέλιξεως της σταδιοδρομίας» (σκέψη 66).

Ο κανόνας που περιέχει το σημείο 3.2, δεύτερο εδάφιο, της νέας διατυπώσεως της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 1988, κατά τον οποίο, «στην περίπτωση πληρώσεως θέσεως προϊσταμένου διοικητικής μονάδας/συμβούλου που συνεπάγεται προαγωγή κατά βαθμό από Α 4 σε Α 3, οι υποψήφιοι πρέπει να διαθέτουν κατάλληλη διευθυντική πείρα», δεν εξαρτά την εξέλιξη της σταδιοδρομίας της προσφεύγουσας από προϋποθέσεις διαφορετικές εκείνων από τις οποίες εξαρτάται η εξέλιξη της σταδιοδρομίας των νεώτερων υπαλλήλων. Συγκεκριμένα, όλοι οι υπάλληλοι βαθμού Α 4 πρέπει να πληρούν αυτή την προϋπόθεση για να προαχθούν στον βαθμό Α 3 και οι υπάλληλοι βαθμού Α 5 πρέπει πρώτα να προαχθούν στον βαθμό Α 4, προτού να μπορούν να προσβλέπουν σε προαγωγή στον βαθμό Α 3, εφόσον πληρούν την προϋπόθεση της κατάλληλης διευθυντικής πείρας. Εξάλλου, οι υπάλληλοι, έστω και αν πληρούν τις προϋποθέσεις για να μπορέσουν να προαχθούν, δεν έχουν ωστόσο δικαίωμα προαγωγής (σκέψη 67).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 6 Ιουνίου 1996, T-262/94, Baiwir κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. II-739, σκέψη 67

Τα χαρακτηριστικά της σταδιοδρομίας που αναφέρονται στο παράρτημα Ι της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 1988 αφορούν τους νεότερους υπαλλήλους οι οποίοι απέδειξαν ότι διαθέτουν ιδιαίτερο δυναμικό και αντικατοπτρίζουν τη γενική επιθυμία της Επιτροπής προς ανανέωση των στελεχών της. Για να έχουν αποτέλεσμα δυσμενούς διακρίσεως, ανάλογα με την ηλικία, επί των υπαλλήλων που μπορούν να καταλάβουν θέσεις μεσαίων στελεχών, αυτά τα χαρακτηριστικά σταδιοδρομίας πρέπει να αποτελούν αποκλειστικό κριτήριο επιλογής, δηλαδή κριτήριο το οποίο παραμερίζει οποιοδήποτε άλλο κριτήριο επιλογής, όπως τη συγκριτική εξέταση των προσόντων των διαφόρων υπαλλήλων, όπως απαιτεί το άρθρο 45 του ΚΥΚ. Αυτό δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ότι η συνεκτίμηση αυτών των χαρακτηριστικών σταδιοδρομίας αποτελεί απλώς ευχέρεια που προσφέρεται στη ΣΕΔ. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν κατόρθωσε να αποδείξει ότι η απόφαση της 19ης Ιουλίου 1988 παρέβαινε συναφώς το άρθρο 5, παράγραφος 3, του ΚΥΚ (σκέψη 68 έως 70).

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την έλλειψη νομιμότητας της αποφάσεως με την οποία καθορίζεται το επίπεδο της προς πλήρωση θέσεως

Στο πλαίσιο διαδικασίας προσλήψεως, ο προσφεύγων μπορεί, όταν ασκεί προσφυγή κατά μεταγενεστέρων πράξεων της διαδικασίας προσλήψεως, να προβάλλει την πλημμέλεια των προγενεστέρων πράξεων οι οποίες συνδέονται στενά με αυτές, εφόσον δεν είναι δυνατό, στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, να επιβάλλεται στους ενδιαφερομένους η υποχρέωση να ασκούν τόσες προσφυγές όσες είναι οι πράξεις της διαδικασίας αυτής που ενδέχεται να τους προκαλούν βλάβη. Επομένως, η προσφεύγουσα δικαιούται να προβάλλει την έλλειψη νομιμότητας της αποφάσεως με την οποία ορίστηκε το επίπεδο της προς πλήρωση θέσεως στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας (σκέψεις 81 και 83).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 11 Αυγούστου 1995, C-448/93 P, Επιτροπή κατά Noonan, Συλλογή 1995, σ. I-2321, σκέψη 17

Εφόσον η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτίμησεως στον προσδιορισμό του επιπέδου της προς πλήρωση θέσεως, ο έλεγχος του Πρωτοδικείου πρέπει να περιορίζεται στο ζήτημα αν η διοίκηση, λαμβανομένων υπόψη των λόγων που την οδήγησαν στην εκτίμησή της, κινήθηκε εντός λογικών ορίων και δεν έκανε χρήση της εξουσίας της κατά τρόπο προφανώς εσφαλμένο. Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί υποκαταστήσει την ΑΔΑ στην εκτίμηση ως προς το επίπεδο στο οποίο πρέπει να καθοριστεί η θέση (σκέψη 84).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 9 Φεβρουαρίου 1994, T-3/92, Latham κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ., σ. II-83, σκέψη 46

Η σύγκριση των διοικητικών μονάδων της διευθύνσεως Β, στην οποία προέβη η προσφεύγουσα, δεν επιτρέπει να αποδειχθεί ότι η ΑΔΑ έκανε χρήση της εξουσίας της κατά τρόπο προφανώς εσφαλμένο καθορίζοντας στο επίπεδο Α 4 τη θέση του προϊσταμένου της διοικητικής μονάδας IB.B.2. Αφενός, βάσει των κριτηρίων εκτίμησεως που χρησιμοποίησε η προσφεύγουσα, για τον καθορισμό της σχετικής σπουδαιότητας κάθε μονάδας, τη θέση του προϊσταμένου της σημαντικότερης μονάδας της διευθύνσεως αυτής, δηλαδή της μονάδας IB.B.1 (Κεντρική Αμερική, Μεξικό, Κούβα), κατέχει υπάλληλος βαθμού Α 4. Αφετέρου, οι μονάδες IB.B.2 και

IB.B.3 προέκυψαν από διάσπαση της παλαιάς μονάδας «Λατινική Αμερική», της οποίας ο πρώην προϊστάμενος, υπάλληλος βαθμού Α 3, κατέχει επί του παρόντος τη θέση προϊσταμένου της μονάδας IB.B.3. Επομένως, η παρουσία του εν λόγω υπαλλήλου, βαθμού Α 3, δεν είναι ικανή να αποδείξει ότι, μη καθορίζοντας το επίπεδο της θέσεως του προϊσταμένου της μονάδας IB.B.2 στον βαθμό Α 3, η ΑΔΑ υπέπεσε σε προφανή πλάγη εκτιμώσεως (σκέψεις 85 έως 87).

Δεν είναι αναγκαίο να τεθεί το ερώτημα σε ποιο επίπεδο θα είχε οριστεί η θέση του προϊσταμένου της μονάδας IB.B.3 στην περίπτωση που είχε κηρυχθεί κενή, δεδομένου ότι η σημερινή παρουσία ενός υπαλλήλου βαθμού Α 3 στη θέση αυτή δεν αποκλείει αφ' εαυτής την εκ μέρους της ΑΔΑ άσκηση της ευρείας εξουσίας της εκτιμώσεως στην επιλογή του επιπέδου μιας τέτοιας θέσεως αν μεταγενέστερα ενδεχομένως η θέση αυτή κενωθεί (σκέψη 88).

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την έλλειψη νομιμότητας της επίδικης ανακοινώσεως κενής θέσεως

Ο ρόλος της ανακοινώσεως κενής θέσεως είναι, αφενός, να ενημερώσει τους ενδιαφερομένους με έναν όσο το δυνατό ακριβή τρόπο για τη φύση των απαιτούμενων προϋποθέσεων για την κατάληψη της προς πλήρωση θέσεως, ώστε να καταστήσει δυνατό σ' αυτούς να εκτιμήσουν αν συντρέχει γι' αυτούς λόγος να υποβάλουν υποψηφιότητα, και, αφετέρου, να καθορίσει το πλαίσιο της νομιμότητας σε σχέση με το οποίο η ΑΔΑ θα προβεί σε συγκριτική εξέταση των προσόντων των υποψηφίων που προβλέπεται από το άρθρο 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ. Εξάλλου, ο ρόλος που διαδραματίζει η ανακοίνωση κενής θέσεως πρέπει να διακρίνεται εκείνου ενός μεταγενέστερου εγγράφου που επαναλαμβάνει την περιγραφή της οικείας θέσεως. Το δεύτερο έχει ως σκοπό να ενημερώσει ατύπως το προσωπικό του ενδιαφερομένου κοινοτικού οργάνου σχετικά με τα γεγονότα που σηματοδοτούν τη λειτουργία του οργάνου αυτού (σκέψεις 100 έως 102).

Παραπομπή: Μπενέκος κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 19

Η περιγραφή της θέσεως προϊσταμένου της μονάδας IB.B.2 που περιέχει η επίδικη ανακοίνωση κενής θέσεως επέτρεψε στην προσφεύγουσα να υποβάλει

υποψηφιότητα και είναι ακουόντως σαφής ώστε να καταστεί δυνατή η πραγματοποίηση συγκριτικής εξετάσεως των προσόντων και για να αιτιολογηθεί βάσει αυτής η απόρριψη της υποψηφιότητας της προσφεύγουσας και ο διορισμός του Cesare De Montis (σκέψη 103).

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την ανεπαρκή αιτιολογία της απόφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η υποψηφιότητα της προσφεύγουσας

Για να κριθεί ο επαρκής χαρακτήρας μιας αιτιολογίας, πρέπει αυτή να τοποθετηθεί στο πλαίσιο εντός του οποίου εντάσσεται η έκδοσή της. Μια γενική και αμιγώς διαδικαστική αιτιολογία δεν μπορεί ωστόσο να θεωρηθεί επαρκής αν η ΑΔΑ δεν έχει αναφέρει, το αργότερο με την απόφασή της περί απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως, τον ατομικό και κρίσιμο λόγο που δικαιολογεί την απόρριψη της υποψηφιότητας του ενδιαφερομένου υπαλλήλου (σκέψη 112).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 14 Φεβρουαρίου 1990, C-350/88, Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-395, σκέψη 16· ΠΕΚ, 5 Ιουνίου 1992, T-26/90, Finsider κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1789, σκέψη 72· ΠΕΚ, 3 Μαρτίου 1993, T-25/92, Vela Palacios κατά ΟΚΕ, Συλλογή 1993, σ. II-201, σκέψη 25· Μπενέκος κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψεις 33 και 35

Με τη ρητή απορριπτική απόφαση της διοικητικής ενστάσεως της προσφεύγουσας, η ΑΔΑ δεν αρκέστηκε σε μια γενική και αμιγώς διαδικαστική αιτιολογία. Διευκρίνισε ότι η υποψηφιότητα της προσφεύγουσας είχε απορριφθεί επειδή η προσφεύγουσα δεν είχε υψηλότερα προσόντα από εκείνα του επιλεγέντος υποψηφίου σε ζητήματα διευθύνσεως και διπλωματίας. Κατά συνέπεια, τα δύο αυτά στοιχεία συγκρίσεως πρέπει να θεωρηθούν ότι αποτελούν τον απαιτούμενο ατομικό και κρίσιμο λόγο προς εκπλήρωση της υποχρεώσεως παροχής επαρκούς αιτιολογίας της απόφάσεως με την οποία απορρίφθηκε η υποψηφιότητα της προσφεύγουσας (σκέψη 113).

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την ύπαρξη προφανούς πλάνης εκτιμήσεως των προσόντων του Cesare De Montis

Προς εκτίμηση των προσόντων των υποψηφίων που πρέπει να ληφθούν υπόψη στο πλαίσιο αποφάσεως διορισμού μέσω προαγωγής ή μεταθέσεως, η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως. Στον τομέα αυτό, ο έλεγχος του κοινοτικού δικαστή πρέπει να περιορίζεται στο ζήτημα αν η διοίκηση, λαμβανομένων υπόψη των σκέψεων που την οδήγησαν στην εκτίμησή της, κινήθηκε εντός λογικών ορίων και δεν χρησιμοποίησε την εξουσία της κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο. Επομένως, ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί να υποκαταστήσει την ΑΔΑ στην εκτίμηση των προσόντων των υποψηφίων (σκέψη 122).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 8 Ιουνίου 1995, T-496/93, Αλλο κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ., σ. II-405, σκέψη 39

Η προσφεύγουσα δεν κατόρθωσε να αποδείξει ότι η ΑΔΑ δεν κινήθηκε εντός λογικών ορίων και έκανε χρήση της εξουσίας της κατά τρόπο προφανώς εσφαλμένο επιλέγοντας τον Cesare De Montis στη θέση του προϊσταμένου της διοικητικής μονάδας IB.B.2 (σκέψη 127).

Διατακτικό:

Το Πρωτοδικείο απορρίπτει την προσφυγή.